

HET SPINSTERTJE

Patricia Pisters

Met illustraties van
Maureen Wattenbergh

Tekst: Patricia Pisters
Illustraties: Maureen Wattenbergh
Redactie: Inge Marleen Swinkels
Correctie: Francien de Vries-Wierenga
Vormgeving: Jasmijn de Boer

Het Spinstertje

© 2024

Trefw.: dromen, vriendschap, patronen doorbreken

ISBN 978 90 834 5200 5

NUR 282

Eerste druk: september 2024

Alle rechten voorbehouden

Voor de spin die mijn wiel weer deed draaien - Patricia

Voor oma Mia - Maureen









HOOFDSTUK 1

Op de zolder van Hoeve Laatstleden stonden drie dingen. Een klok, een spinnewiel en een popje. De klok en het spinnewiel stonden stil. Het popje bewoog.

Ze was nauwelijks groter dan een klos garen. Haar hoofd en haar handen waren van porselein. Ze droeg een blauwe jurk met een zilveren riempje. De stof van de jurk was zo stevig dat ze erop kon staan, en draaien. Dat deed ze dan ook.

Overdag stond het popje met haar gezicht naar het ronde raam. Ze keek uit over het erf met de hoge

bomen. Ze zag hoe de bladeren groen, geel, rood en bruin kleurden. Hoe de wind ze van de takken blies. Hoe de vogels erachteraan vlogen. Naar een plek die het popje nooit had gezien, en nooit zou zien. Een plek die ze Vervanhier noemde. Een plek waar ze over droomde met haar ogen open. Een plek waar ze aan dacht zodra de schemer viel, als ze zich had omgedraaid naar het spinnewiel.

Zo draaide het popje, dag in dag uit, linksom naar het raam en rechtsom naar het spinnewiel. Zonder ooit een blik te werpen op de klok. Ze wist precies hoe laat het was. Op de zolder stond de tijd stil. Er was geen vroeger en geen later.

Tot er op een avond een schaduw verscheen.

De schaduw was rond en sprieterig, als een ongekamde pluk wol.

Het popje volgde hem met haar ogen. Hij kwam dichterbij, snel, bijna zwevend. Als vanzelf wapperde ze met haar handen.

De pluk schoot de lucht in.

‘Niet schrikken,’ zei het popje met een stem waar ze zelf van schrok. Ze schraapte haar keel en zei het nog eens.

Maar de pluk was alweer weg. Verdwenen.

Het popje zuchtte. Wat had ze dan verwacht?

Het duurde even voordat er vanuit het donker een hoog stemmetje klonk. ‘Wie... wie ben jij?’

Het popje hapte naar adem. Ze stond lang genoeg op de zolder om te vergeten wie ze was, maar niet lang genoeg om te vergeten wat ze was. Eenzaam. En dus zei ze het eerste dat in haar opkwam: ‘Ik ben... het spinstertje.’





HOOFDSTUK 2

Daar was de pluk weer. Hij zweefde dichterbij. Acht poten stapten uit het donker.

‘Nee,’ zei hij tegen het popje, ‘jij bent niet zoals ik. Of wacht...’ Acht ogen keken haar aan. ‘Misschien toch.’

Het popje legde haar hand op haar wang. Er zat een barst in, met acht scheuren rondom. De randen voelden nog steeds scherp. ‘Dat is geen spin,’ zei ze.

‘O,’ zei de spin. ‘Het lijkt erop.’

Er viel een stilte. De spin keek de zolder rond. ‘Woon je hier, Spinstertje?’

‘Zoiets,’ zei het popje.

‘Alleen?’

‘Met dat daar.’ Ze wees naar het spinnewiel. ‘Maar die is kapot.’

‘En dat?’ De spin knikte naar iets achter het popje.

Ze wist zonder om te kijken waar hij het over had. De klok. ‘Ook kapot.’

‘En jij? Ben jij kapot?’

Het popje dacht een ogenblik na voor ze zachtjes antwoord gaf. ‘Ik ben alleen gebroken.’

‘O,’ zei de spin weer. ‘Nou ja, maakt ook niet uit. Ik dacht dat hier niemand woonde. Vind je het goed als ik blijf?’

‘Blijf?’ De stem van het popje schoot de hoogte in.

‘Even maar.’

‘Hoe lang is even?’ Haar hart vulde zich met hoop.

‘Tot de lente. Dan ga ik weer.’

De hoop vervloog. ‘Weer? Weer waarheen?’

De spin knikte naar het ronde raam. ‘Naar daar.’

‘Vervanhier?’

‘Valt mee. Ergens daar.’

‘Ergensdaar.’ Het popje draaide zich half om naar het raam en legde haar vingers op het glas. Ze staarde in het donker. ‘Kom je van daar?’

‘Ja,’ antwoordde de spin.

‘Waarom blijf je er dan niet?’

‘Het wordt te koud.’

‘Hier ook,’ zei het popje, terwijl ze haar vingers van het glas haalde en zich weer naar de spin toedraaide. Ze keek hem ernstig aan. ‘In de winter wordt het weleens zó koud dat het glas mistig is. Soms staan er sterren op. Sterren van ijs.’

De spin huiverde. ‘Ach ja,’ zei hij. ‘Het is hier warm genoeg. En droog. Dus wat denk je, Spinstertje? Mag ik blijven?’

Het popje kneep haar ogen tot spleetjes en bekeek de spin nog eens goed. Hij was groot en zwart en harig. Een beetje griezelig. Maar hij glimlachte en zijn ogen twinkelden. Hij leek best aardig. Hij kon haar gezelschap houden. Tot de lente.

‘Goed,’ zei ze, ‘je mag blijven.’









HOOFDSTUK 3

De spin was meteen in slaap gevallen toen hij een plekje in de hoek naast het spinnewiel had gevonden. Af en toe stuipte een van zijn pootjes.

Het popje staarde naar hem. Denkend. Dromend. Verhalen spinnend over de plek die hij Ergensdaar noemde. Ze vroeg zich af of hij de vogels kende die ze overdag had zien wegvliegen. Of hij wist waar ze naartoe gingen. Of ze zouden terugkomen als de bomen weer groen kleurden. Inmiddels wist ze wel dat ze dat deden. Zo ging het altijd. En toch voelde ze zich telkens weer leeg worden als de vogels

vertrokken. Alsof haar dromen hen volgden, en ze niets meer in haar hoofd had dan het stof dat door de zolder dwarrelde.

Maar nu was er een spin. Hij kon haar vast over de vogels vertellen.

Zodra het licht werd vuurde het popje haar vragen op hem af.

‘De vogels gaan naar het zuiden,’ geeuwde de spin.

‘Wat daar doen?’ vroeg het popje.

‘Die vinden het hier ook te koud en te nat, net als ik. In het zuiden is het warm en droog.’

‘Waarom ga je dan niet met de vogels mee?’

‘Ik kan niet vliegen,’ antwoordde de spin.

‘Maar wel lopen,’ zei het popje.

‘Het zuiden is ver. Heel ver.’

‘Je kunt toch vragen of de vogels je...’

‘Nee,’ onderbrak de spin haar, plots klaarwakker.

‘Nee. Dat kan niet. Vogels eten spinnen zoals ik.’

‘Huh?’ Het popje schudde verward haar hoofd. ‘Waarom kom je dan naar binnen als de vogels weggaan, en ga je weer naar buiten als de vogels terugkomen?’

Op die vraag wist de spin geen antwoord. ‘Sommige dingen zijn zoals ze zijn,’ zei hij tenslotte. ‘En nu ga ik op vliegen jagen. Ik heb honger. Wil je ook?’

Het popje trok een vies gezicht. ‘Nee, dank je.’

De spin draaide zich om. Hij trippelde naar de spleet bij het zolderluik waardoor hij de vorige avond was gekomen.

‘Je komt toch wel terug?’ riep het popje hem na.

De spin hoorde haar niet meer.

